

עמוס קינן עם פאבלו פיקאסו בפסטיבל הסרטים בקאן איש קטן גדול

„בסדר, בסדר, עונה פיקאסו.
עוד 20 שניות!“
„בסדר!“
„עצור! הפילם נגמר!“

ק לוד רנואר, הצלם, מחליף את הסרט במצלמה. „אתה מוכן?“ שואל קלוזו.

„מוכן!“
„אחת — שתיים — שלוש — התחל!“
עוד שלשים שניות נקודה פה, כתם צבע שם.

והנה התמונה גמורה.
אבל זה לא קונץ. אם אתה 50 שנה פיקאסו, אתה יכול אפילו לערוך הצגת-קרקס לפני הצלמים. ומארגן הקרקס הסובב ביותר היה תמיד קלוזו. הקהל קם על רגליו בהתרגי שות.

שחרים, מאטאדורים. גיטרה נפרסת בנעימה אנדלוזית, וקול גרוני שר את הפלמנקו. שני קיים — זירה. עוד שלוש נקודות — מלחמת-שחרים. פיקאסו עובד עבודת-פרך. אבל מהר. כאשר נראה שהציור גמור, הוא מתחיל אותו מחדש. יש לו סבלנות. יש לו בטחון. הוא פיקאסו. הוא לא יניח את המכחול מידו בטרם תגיענה כל הצורות לשלמות.

„הוא יבוא?“ שואלים העיתונאים בפסטיבל.
„לא, הוא חולה.“
„מחלה דיפלומטית?“
„לא. הנה הוא שם! בין הצלמים, על היציע, במגבעת שחורה!“
„איך אתה עושה זאת?“ שואל קלוזו.

פ יקאסו מכביר. הוא זקן. פניו חרושות קמטים אך ישיבתו מוצקה, דיבורו שקט ובוסס, באקצנט ספרדי חזק. עם ריש מותנות.
הנה נהר. אנשים שוחים. גברת משתזפת מתחת לשמשיות. אחד גולש בסקי-מים. לא. לא טוב. הוא מתקן. לא. לא טוב. הוא מתקן שוב.

„זה רע! זה רע!“ אומר פיקאסו.
זה באמת לא טוב. הוא מתקן שוב. המתוחות באולם עולה. האם יצליח? לא. הוא נאבק, נאבק, נאבק.
„זה לא ילך“, אומר פיקאסו. „מוטב לעזוב את זה בטרם ילך הכל לאיבוד. תנו לי בד חדש.“
מתחיל הכל מחדש.
בד חדש נמתח על המסגרת. שוב מאבק. ב־10 שניות

פיקאסו והשור

„יש לנו שתי דקות!“

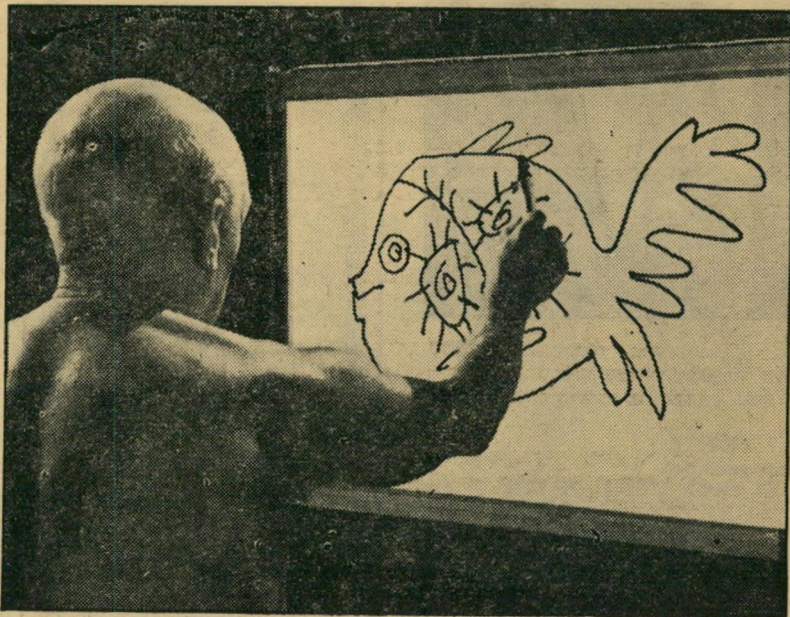
גמורה התמונה, על הגהר הכחול, השמשיות האדומות, בית הקפה והסירה והבתים. ואיזה צבע!
„הלילה רד!“ אומר קלוזו.

„אבל יש ירח“, אומר פיקאסו ומצייר ירח. „ויש כוכבים“, ומצייר כוכבים. חלום טולדו.

ה אורות באטרייה כבים. פיקאסו קם, עיף, אך מאושיש. וזה לא פרדוס. בצעדים אטיים וכבדים הוא פיסע, יחף, מניח בד חדש וחוחם: פיקאסו. הוא מפנה את פניו לקהל, ומחייך בביישנות.

הוא צועד, מתרחק, האור כבה לאט לאט. גאון זקן נעלם לאט מאחורי הקלעים.

„בראח! בראח!“ הצלמים מסתערים עליו. הוא יורד לאט במדרגות של אולם הפסטיבל. קלוזו מנסה להגן עליו. הצלמים מסתערים אחד על השני, מכחונים אליו זרקורים, מצלמים אחד את השני. כי פיקאסו הגדול הוא כל כך קטן. בעל רב מכניסים אותו למכונית. הוא מנפנף בכובעו השחור לקהל. זה הצועני הספרדי, היכול להציג את רגשותיו, סודותיו וגאונותו בפני הקהל ולשחק בכל הרצינות והכשרון את תפקיד עצמו.

הרג ההופך לתרנגול-קרב, לפני החתול הירוק
„איך אתה עושה זאת?“

תל-אביב, שמספר בתי הקולנוע שלה מ־איים לעמוד מעל לכל יחס לדרישות ה־קהל, זכתה, אפוא, באולם ענק מחודש.

בקצרה

ימים לזהים. לנה טרנר וג'ון וייין על גלי האוקיינוס וזרמי האהבה.

כרמון ג'ונס. זורז' ביוז מושר בפי כושים, בלהס הארלמי. דורותי דאנוריג.

של הצופים שישבו על הכסאות הרעועים כשרגליהם באויר.

עתה החליט יעקב דוידון, מנהל הקולנוע־ההופכו למקום מהוגן, התחיל מן המושבים, סיים במסך הישן, אותו החליף בתדוש: סינמסקופי ענק — 14 מטר ברוחבו. 100 אלף ל־השקיע דוידון בקולנוע המחודש, מקווה לראות בו קהל מסוג אחר לחלוטין.

• וכן מנחה בית העם, תל-אביב, בעל מאי, מאיון, חיפה.

אותם מחלקי גופה שאינם רוצים להסתתר.

ישראל

הקז לגרעינים

קולנוע גן רנה לא היה מקום מכובד ב־יור. הוא משך בעיקר את שכבות מפצחי הגרעינים, שימש מקום תצוגה לסרטים מן המעלה האחרונה. רק לעתים נתגנב אל מסכו סרט ממדרגה ראשונה, זכה לקריאות בון

להיות שחקנית טובה לבין להיות מינית, אני מעדיפה להיות מינית. בכלל משעמם להיות שחקנית טובה. התוצאה: שפע כינויי-ח־בה, כמו „חתול המין“.

הבריטים צילמו אותה בסרט רופא בים. הצרפתים בסרט אור מעבר לרחוב (למבר) גרים בלבד). אולם שאיפתה העיקרית של בארדו היא כעת להופיע בסרט מנואלה, ב־תפקיד של נערה המתחפשת כנער, מצטרפת לצוות הגברי של אניה ומתגלית. הבעיה היחידה: כיצד תצליח להסתיר את